

Sygn. akt V KK 401/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

Protokolant Barbara Kobrzyńska

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2012 r.,

bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego – na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 27 marca 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do R. M. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 27 marca 2012 r., oskarżony R. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w stosunku do oskarżonego R. M. w dniu 4 kwietnia 2012 r.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 27 marca 2012 r. wywiódł – na korzyść skazanego – Prokurator Generalny, który powołując się na

zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 64 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się występku z art. 292 § 1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w tym przepisie, wniósł w konkluzji o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna i to w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.k.

Nie ulega bowiem najmniejszych wątpliwości, że skarżonym wyrokiem R. M. został uznany za winnego popełnienia występku opisanego w art. 292 § 1 k.k., a polegającego na tym, że w miesiącu maju 2011 r. „mogąc przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że proponowane przedmioty pochodzą z czynu zabronionego, pomógł w zbyciu T. P. za kwotę 300 zł dwie wkretarki akumulatorowe marki Makita oraz piłę elektryczną łańcuchową marki Makita, tj. przedmioty o łącznej wartości 1700 zł”, w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., albowiem wcześniej był skazany za przestępstwo podobne z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 15.02.2005 r. do 15.06.2005 r. i od 9.12.2009 r. do 17.02.2010 r.

Rzecz jednak w tym, że przepis art. 64 § 1 kk wymaga nie tylko, aby sprawca uprzednio skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, popełnił przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, ale musi to być – co istotne – „przestępstwo umyślne”. O ile z pewnością takim przestępstwem było przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które był uprzednio R. M. skazany, to takim przestępstwem umyślnym nie jest przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. (tzw. paserstwo nieumyślne).

Typ podstawowy paserstwa nieumyślnego różni się od występku z art. 291 k.k. (paserstwo umyślne) stroną podmiotową, która charakteryzuje się istnieniem nieumyślności w odniesieniu do znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Sprawca tego przestępstwa nie zdaje bowiem sobie sprawy, chociaż mógł i powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że nabywa lub pomaga do zbycia albo przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy, która pochodzi z czynu zabronionego.

Jeżeli zatem R. M. zarzucano, a następnie w zaskarżonym kasacją wyroku przypisano popełnienie występku z art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sytuacji, gdy zgodnie z tym ostatnim przepisem, jednym z warunków przyjęcia recydywy szczególnej podstawowej jest popełnienie ponownie przestępstwa umyślnego, to oczywistym jest, że kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w zakresie dotyczącym art. 64 § 1 k.k. była oczywiście błędna (zob. wyrok sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2011 r., V KK 405/10, Prok. I Pr. – wkł. 2011/6/2).

Powyższa obraza przepisu prawa materialnego miała niewątpliwie charakter rażący i mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu Rejonowego.

W toku dalszego postępowania Sąd Rejonowy winien mieć na uwadze nie tylko powyższe wskazania, ale i to, że skoro kasacja Prokuratora Generalnego została wniesiona na korzyść R. M., to w toku dalszego postępowania obowiązywał będzie zakaz *reformationis in peius* (art. 443 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Wynikający z tego przepisu zakaz wydania surowszego orzeczenia należy jednocześnie powiązać z art. 434 § 1 k.p.k., a to z kolei oznacza zakaz pogorszenia sytuacji prawnej oskarżonego w ponownym postępowaniu w stosunku do poprzednio wydanego wyroku.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania.